

Mă iubești?

Pe când Fr. Wilhelm Krummacher ședea într-o zi în camera sa de studiu, el a primit vizita unui domn. Acesta i-a făcut imediat la intrare o impresie deosebită. Părea să fie apăsător și speriat și la întrebarea: ce are pe inimă, a început să spună, suspinând, cum stă el sub impresia păcătoșeniei sale. Ori de câte ori la rugăciune sau la citirea Bibliei se pune în fața întrebării Domnului: „Mă iubești?”, el trebuie să dea răspunsul cinstit: „Doamne, Tu știi toate lucrurile. Tu cunoști răceala inimii mele, Tu cunoști păcatele mele de comitere și păcatele prin omitere; Tu știi cât de sărăcăcios este rugatul meu, cât de slabă este credința mea, cât de lacunară este relația mea cu Tine, pe scurt, Tu știi că nu Te iubesc așa cum ar trebui.” În astfel de momente el simte cum i se clatină sub picioare temelia credinței; atunci vede în minte fulgerele de la Sinai căzând peste el și se simte ca zdrobit de o teamă profundă. El se îndoiește cu totul de mântuirea sa și privește spre eternitate ca spre un viitor fără perspectivă, dezolant, fără speranță în har.

Krummacher s-a gândit o clipă, apoi i-a dat vizitatorului următorul sfat: „Prietene, trebuie să întorcedeți întrebarea. Când auziți glasul Domnului care vă spune: „Mă iubești?”, atunci întorcedeți-I întrebarea: „Mă iubești?” Pentru că nu dragostea dumneavoastră este cea pe care trebuie să se sprijine nădejdea dumneavoastră pentru timp și eternitate; nu, dragostea Sa este temelia tare a credinței noastre. «În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.»” (1 Ioan 4.10)

Aceste cuvinte de mângâiere au căzut imediat ca un balsam pe această inimă speriată. Din clipa aceasta, dragostea Domnului i-a apărut acestui bărbat ca o lumină atât de limpede și de vie, încât de atunci a putut să-I vorbească cu o adevărată bucurie copilărească, din toată inima: „Da, Doamne, Tu știi toate lucrurile; Tu știi și că Te iubesc.”